Ч. 39. Неділя 19 лютого (4 марта) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Оправдане ґенерала Небоґатова.

Ще раз пересуває ся перед нашими очима страшна поражка російської фльоти на Японьскім мори коло острова Цушіми, коли читаємо оправдане бувшого російского адмірала Небоґатова. Як звістно, Небоґатов підчас тої битви дня 28 мая 1905 піддав ся з чотирома своїми кораблями і з цілою залогою Японцям, а за кару за то позбавлено єго ранґи адмірала і всїх прав та вичеркнено з російскої армії а тепер не сьміє він навіть вергати до краю. Небоґатов оголосив тепер в російских ґазетах своє оправдане, котрим хоче доказати, що він зовсім не винен, а коли піддав ся, то зробив лиш так, як пристало на патріота і чоловіка з серцем, котрий не хотів без потреби брати на себе смерть тисячів людий. Сей найважнїйший єго арґумент, котрий кождому, що не бере сеї справи з безвзглядного становища войскового і войскового пониманя чести, мусить промовити до розуму і серця, звучить як слїдує:

„Після становища моїх незвістних менї судиів — каже Небоґатов — повинен я був мої кораблї на широкім мори висадити у воздух і порозривати 2000 моряків на кусні; я повинен був поотвирати люки і до кількох хвиль затопити кораблї і залогу. В честь Андрейскої фляґи.... Але тота фляґа то знак тої Росиї, котра перенята сьвідомостию обовязку великої держави, хоронить повагу і житє своїх синів і не дає їм погибати на старих кораблях лиш з тої одної причини, щоби похоронити на днї моря моральне банкротство і всю обікражу фльоти та дурноту і темноту. В дусї тої Росиї я не мав права робити смерть 2000 людий.

На доказ сего свого арґументу наводить Небоґатов такі факти: При узброюваню моєї ескадри не мав я навіть права переводити особисто орґанїзацию персоналу. Імеповане моїх офіцирів переводили аж три інстанциї, при чім, розуміє ся, був великий розлад. Аж на два чи три днї перед моїм виїздом було доповнене число офіцирів. Межи моряками було множество злодіїв, піяків і хронічно недужих. Офіцири на покладі, по найбільшій части резервові офіцири, знали свою службу лиш слабо, найлїпших людий заєдно забирано, бо они були призначені для кораблів, котрі ще не побудовано. На корабли „Імператор Николай І.“, панцирнику старого типу, треба було насамперед всї деревляні части виймати, заким він міг бути готовий до війни. Всї кораблї виплили недокінчені на море і їх приготовлено аж в дорозї. Що до пушок, то Японцї мали пушки найновійшого типу; на наших великих боєвих кораблях були лиш старі пушки, причім ще й уставленє пушок та отвори для них були того рода, що не можна було з них далеко стріляти. Коли Японцї розпочали огонь, ми ще не могли стріляти. Японьскі ґранати мали такі пальники, що они при найслабшім опорі вже запалювали, так що неоднї ґранати вже вибухли, скоро лиш упали у воду, при чім викликували незвичайно велику теплоту. Від троячих ґазів згинули на корабли „Сисой Великий“ два лїкарі. Наші ґранати вибухали лиш тоді, коли впали на корабель та й то лиш 25 на сто, иноді пробили лиш малу діру, але не запалювали. З приладом до мірення віддалї не уміли обходити ся як потреба анї офіцири анї моряки. Так само набиране води вимагало великої сили. До того ще треба було сім годин на день муштрувати ся, щоби перед адмірала Рожественьского добре вивести залогу. Сей командант фльоти не лиш не уважав за потрібне поговорити хоч би з яким-небудь офіцирoм о пляні битви, але ще й вибрав найнебезпечнїйше місце до битви. Переладованєм панцирних кораблїв вуглем прискорив Рожественьский упадок фльоти, бо через то переладоване не можна було одної части фльоти зовсім ужити. Вуголь лежав всюди на покладі і запалював ся; треба було гасити, а що вода не могла спливати, то кораблї були так переладовані, що аж перехилювали ся на бік.

6)

Ледами і ночами.

(З анґлїйского — Макса Памбертона).

(Дальше).

Та гадка викликала в єї лици живійшу краску. Она порушала ся скоро і нервово по комнатї, як то робить ся в великім роздразненю, а той, хто би єї потайки підглядав, міг би був думати, що якийсь дух править всїми єї порушенями, між тим як рівночасно мусїв би був дивувати ся, що таке хороше лице так рідко вело єго властительку перед зеркало.

Марияна Бест мало знала про оружиє, яке їй дала природа. Густе, темне волосє укладало ся в живописнім неладі довкола чола і шиї, при чім ворохобничі кучері показували ся при кождім порушеню. Єї одіж не мала нїчого незвичайного в собі, але була їй дуже до лиця; на пальцях не мала ніяких перстенів, але єї білі руки видавали ся тому ще лиш красшими. Їх красоти завидували їй дуже кронштадскі панї, а мужчини любували ся ними.

Била осьма година, коли вкінци Марияна вийшла з своєї комнати, аби удати ся до вихованиць в сальонї. Той страх, який відчувала ще перед годиною, она цїлком поборола і сьміяла ся з него, коли ішла по грубих хідниках коридора і заглядала до компат, котрих двері саме тепер стояли поотвирані. Ні одного чоловіка не видко було в північнім крилї будинку, навіть старий Іван був занятий на долинї. Марияна могла чути крик, сьміхи і бесїду многих голосів, але всьо видавалось їй далеким. Комнати, що лежали близько неї, були пусті і темні. Коли переходила попри кабінет Николая Стефановича, котрий був для всїх мешканців дому сьвятинею, здивувала ся, що двері єго стояли отвором. Лиш раз, від коли була в кріпости, посьміла вступити до тої комнати і підглянути єї тайни. Она добре знала, що полицї, на які падав тепер промінь мигаючого сьвітла з коридора, містили карти і документи, які, коли би она могла їх мати, становили би для неї маєток. Она знала, що там лежали скарби, за які всї шпигуни всїх пародів були би своє житє ставили на небезпечність.

Нїколи не переходила попри ту комнату, аби не відчула свого рода пригноблення і суперечних вражінь: бо раз єї нерозвага викликувала у неї охоту вступити і поглянути, що там є, а другий раз знов розум остерігав єї перед тим і так стало ся, що она лише раз вступила до тої сьвятинї. І нинї вела ся в нїй знов борба між розумом і нерозвагою. Але баже покінчити раз з тим всїм і утечи з Росиї, того краю, де мала таку тяжку службу, цїлком заволоділа нею в тій хвили. Она тужила за голосом свого брата і за анґлїйскими луками, які так дуже любила. А там з темної комнати доходив до неї голос, котрий їй говорив: „Глядай, а всьо, чого бажаєш, найдеш там!“ Спершу вагувала ся, бо не хотїла край чоловіка, котрого любила, більше зраджувати і тому відійшла від дверий. Але поступила лише кілька кроків, бо сейчас знов задержала ся, аби послухати, чи що не ворушить ся, а коли не почула ніякого шелесту, відкинула знов свій добрий намір, уявляючи собі, що коли прийде лїто, она буде знов в Анґлії і що коли анґлїйске правительство заплатить їй за роботу, она зможе відтак для себе і для свого любого брата заснувати власну хату.

Але она була дуже зденервована. Ще раз задержала ся. Була певна, що ні один чоловік в цїлім домі не думає тепер о північнім крилї і що вся служба сидить в кухни. Нагла постанова загнала єї знов до комнати. Она взяла якусь повість, вложила до середини книжки аркуш білого паперу і перо. Відтак зібрала цїлу свою відвагу, побігла назад до кабінету ґенерала і увійшла до середини. Тепер опинила ся в сьвятинї, а тїнь живої смерти окружала єї.

То була велика компата, зле умеблювана і без ніяких прикрас крім богато книжок, котрі лежали попід стїнами на полицях. Великий стіл писарский стояв по серединї і був заложений в живописнім неладі документами і службовими актами. Марияна могла бачити навіть при слабім сьвітлї, що впадало крізь отвертї двері, що ґенерал ще перед коротким часом був занятий в урядї, бо на єго бюрку лежав розпостертий великий аркуш синього паперу, а з підставки покотило ся єго перо з чорнилом на папір і полишило там ще мокрі, чорні знаки. Груба книжка в червоній оправі лежала коло листу, який він лише що написав, а до половини надпита склянка вина сьвідчила про занятє, перерване перед хвилею покликанєм ґенерала на обід. То занятє розпічне ся імовірно на ново, коли годинник виб'є девяту. Марияна пригадала собі, що саме перед хвилею

Дня 26 цьвітня 1905 відбула ся перша моя стріча з Рожественьским, котра тревала що найбільше годину. Адмірал висказав мені своє вдоволенє з їзди і завів мене до столової салї. Тут завела ся була оживлена розмова, але о битві або о тім, як би перебити ся до Владивостока, не згадано ані словом. По сїм однім разї я вже Рожественьского нїколи більше не бачив.

В дальшій дорозі одержав я був приказ відпустити часть транспортових кораблів; скорість кораблів підчас битви мала виносити 11 морских миль на годину. Моя ескадра мала плисти на кінци ряду, яким плили один корабель за другим. Пізнїйше прийшов приказ, що моя ескадра може після обставин заняти й середину. Небоґатов каже, що в критичній хвили, коли фльота запливала на японьскі води, він не одержав нїякого приказу і не знав навіть, в котрім напрямі плисти. Дальше розповідає він:

Перед початком битви видко було на приладах Марконі'го (телєґраф без дроту), уставлених на панцирнику „Николай I", радіоґрами (депеші). Я дав о тім знати Рожественьскому і одержав від него відповідь: „Неприятель видить нашу пару. Надходять безпастанно японьскі радіоґрами, але нїхто їх не розуміє". Ми — каже Небоґатов — могли були легко зіпсувати японьскі прилади, бо могли на кружляку „Урал" розкинути сильний ток електричний, але до того не дав нїхто приказу. На полудневім кінци острова Цушіми побачили ми японьску ескадру і розпочала ся битва.

Підчас битви не видав Рожественьский ані одного приказу так, що Небоґатов мусів поступати на власну руку, що і вробив, як то може Того посьвідчити, бо зробив кілька кружляків нездалими до битви. Ще й тодї, коли Рожественьский був ранений і команда перейшла на него, Небоґатов не уважав ще справи за страчену; аж тодї стратив всю надію, коли адмірал Енквіст попросту самовільно покинув єго і пустив ся втікати до безпечної Манїллї. Дня 28 мая побачив ся він зі своїми зовсїм нездалими кораблями, узброєними старими пушками, супротив японьскої ескадри, зложеної з 27 кораблів. Як би я — каже Небоґатов — мав був лїпші кораблї і бодай таку артилерию, котра би дорівнувала японьскій, то я приняв би був битву. Але на нас спочивало проклятє других.

Я — кінчить Небоґатов — здав мою справу на адвоката Марґоліна і можу сьвідками наведеними в моїм звіті і випитаням адмірала Тоґа доказати мою невинність. — Чи се оправданє що поможе Небоґатову, можна сумнївати ся; оно не змінить також в нїчім стану річи, бо все одно, чи Небоґатов, чи Рожественьский будуть звалювати вину на других, але з одної причини має оно непослїдне значінє: єсть се один документ більше для доказу тих крадежий, злодійств, підлоти і недбальства не лиш серед цивільного чиновництва, але й серед армії та воєнної маринарки, що довели Росию над сам беріг пропасти і о волос що єї туди не попхнули.

Вісти полїтичні.

До ситуациї на Угорщинї. — Події в Росиї. — Марокканьска конференция.

З Будапешту доносять, що в тамошних правительственних кругах зовсїм не думають о тім, щоби скликати новий парлямент в часї назначеним законом, значить ся до трох місяців від часу розвязаня попередного, бо кажуть, що то погіршило би ситуацию. Позаяк коаліция ще й нинї не має наміру відступити від своїх жадань в справі прав Корони, то безпарляментарний стан буде мусїв ще довго потягнути ся.

Барон Банффі видав до своїх виборців в Сеґединї отверте письмо, в котрім дає погляд на події з послїдних часів і висказує надію, що парлямент буде в законнім часї скликаний, а дальше розвиває проґраму компанії виборчої. Він заявляє, що єсть прихильником загального права голосованя і домагає ся подїлу округів виборчих відповідно до інтересів народних з особливим увзглядненєм міст. Піднесенє справи войскової уважає за невідповідне а особливо стоїть на основі арт. 12 закона з 1867 р. За важнїйшу як справа войскова уважає Банффі в своїй проґрамі справу економічну і називає союз митово-торговельний з Австриєю тягаром, котрий годі видержати; він признає конечність установленя самостійного обшару митового по упливі угод торговельних, предкладає основанє з кінцем 1910 р. угорского банку, дальше реформу податкову на основі проґресивній і домагає ся основаня інституциї обезпеченя для робітників. Наконець бажає він як найскоршого доведеня до згоди межи королем а народом на основі пошанованя прав короля і законного признаня народних змагань та повної рівности.

Бувший мінїстер торговлї Ґєронімі в своїм письмі до виборців обговорює теперішну ситуацию і підносить, що войскова проґрама лїберального „комітету девятьох" була о много відповіднїйша для ународовленя армії, як жаданя коаліциї що до мадярскої команди. Союз з Австриєю єсть конечний, бо забезпечує державі єствованє і могучість.

Як доносять з Петербурга, сподївають ся там недалекої реорґанїзациї теперішної ради державної. Реорґанїзация має бути в той спосіб переведена, що половина єї членів буде вибирана. Кожда ґубернія буде вибирати по 1 членї а дальші ґубернії по 2 члени. Вибори будуть відбувати ся на зборах ґубернских і зборах земств. Круги торговельні і промислові будуть мати 12 репрезентантів. Кождий з вибраних членів ради державної буде побирати річно по 6000 рублїв. Здає ся, що то буде рід висшої палати з половиною вибираних членів, котра разом з Думою буде творити парлямент. Члени Думи державної буде побирати підчас сесиї дієти по 10 рублїв на день.

Реґулямін нарад Думи державної має бути небавком оголошений яко закон без попередного предложеня радї державній. Новий той реґулямін постановляє, що нїякий закон без затвердженя ради державної і Думи не може бути правосильний. Рада державна і Дума буде мати право предкладати зміни або знесеня законів з виїмкою основних (щоби ненарушити самодержавія). Рада державна і Дума одержать право інтерпелювати мінїстрів в справі чинностий нездібних з законом. Засїданя обох палат будуть відбувати ся явно. Рада державна і Дума будуть скликувані що року царским указом.

З Батума доносять про таку подію. Дня 1 с. м. їхав віз почтовий о 5 год. рано на дворець. На возї сидів для безпечности один кондуктор. Нараз мусїв віз серед дороги стати, бо впоперек улицї був розвішений грубий шнур. В тій хвили, коли віз станув, прискочило до него 10 узброєних людий, зранили

вибила осьма година, а з тою пригадкою обняло єї рівночасно чувство страху — таке саме чувство страху — яке відчувала, коли пробудила ся з полудневого сну. Взяла єї невисказана, страшна тревога і знов прийшло їй на гадку, що очи, яких она сама не бачила, підглядають єї в темноті, она вибігла з комнати і задержала ся дрожачи в коридори; здавалось їй, немов би рука смерти діткнула ся єї серця.

Але страх скоро минув, як звичайно у неї. Вже по хвили сьміяла ся сама з себе і набрала на ново відваги. Сказала собі, що коли би хто застав єї в комнатї, треба їй буде мати яку готову відповідь на оправданє, а найлїпше буде, коли скаже, що дверцї від печи були отверті і що випав на землю вуголь. Коли увійшла другий раз до комнати, велика надія наповнила єї серце, надія, що між картами ґенерала найдуть ся її пляни форту Петра; лише того пляну потребувала ще, аби своє дїло докінчити. Жіноче чутє казало їй, що карта буде десь на полицях між книжками. Але аби єї найти, потребувала осьвітленя і стаючи чим раз сьміливійшою, найшла сїрник, запалила єго і промінь лагідного сьвітла роз'яснив комнату.

Але сьвітло пагнало їй знов страху. Она прислонила очи рукою і третий раз станула нерішуча. Вкінци по кількох хвилях трохи успокоїла ся і була в силї читати золоті букви на хребтах книжок, а коли вернула їй цїлковита енерґія, здоймила одну карту і розвинула єї. То була карта полудневого каналу, в котрім стоїть форт Петра. Урадована перечитала напись і отворила свою книжку, аби виймити папір і перо. Але заки ще то зробила, поклала ся якась рука на єї плечи і коли она з придавленим криком обернула ся, опинила ся перед Павлом Зазуличем.

Всї оправданя, які була собі наперед видумала, вилетїли їй з голови в тій критичній хвили. Коли лише поглянула на милого, пізнала, що не мала супротив него нї одного слова на своє о правданє. Цїла відвага покинула єї і она стояла блїда і дрожача перед ним, аби вислухати єго обжалованя.

IV.

Суджений і судия.

Червона книжка з плянами полудневого каналу упала на землю, коли Мариянна нагле зірвала ся від стола. Павло поклав єї знов на полицю, заки відозвав ся до неї. Она гадала, що він робить то умисне, аби єї мучити, але вскорі побачила, що рука, яка держала книжку, дрожала, і тепер пізнала, що той чоловік відчував за неї такий самий страх, як она сама.

— Павле! — скрикнула вкінци, відзискавши бесїду по кількох мінутах. — Що ти робиш? Чому не говориш зі мною?

Він скоро відвернув ся і показав їй своє лице, на котрім видко було гнїв і жаль.

— Відкладаю лиш карту на бік, що, як здавало ся, займала вас, ласкава панї. Але она має вже десять лїт і не може мати для вас нїякого значіня. Суть вже другі, нові карти, але ми не кождому даємо їх до перегляду. Они замкнені в отсїй шуфлядї, але на жаль я не маю до неї ключа.

Глумливий тон єго вразив єї як удар кулака. Гнїв на свою власну глупоту, певність, що тайна єї житя вже не є тайною, викликали сльози в єї очах. То — то — думала она — був конець всего, конець єї снів і єї свободи. Завтра — нї, про „завтра" не сьміла думати. І коли она тепер пробовала сьміяти ся, то той сьміх був грубий і вимушений і лише при помочи цїлої своєї енерґії могла здержати ся від голосного плачу.

— Ох — сказала — ви гадаєте, що я тим журю ся, чи ваша карта стара, чи нова? То сьмішна гадка, капітане! Чому не скажете ви, що я зайшла сюди, аби читати ґенералові листи?

Павло, що між тим відложив книжку і вхопив перо, котрим хотїла писати, глядів на неї хвильку і кинув їй такий погляд, що їй відхотїло ся сьміятись і оправдатись.

(Дальше буде).

кондуктора і забрали з воза 7000 рублів по части цінними паперами. Другого міха, в котрім було 10.000 рублїв, не рушили.

Точки в справі основаня банку в Марокку, на котрі конференция в Альґесірас не могла доси згодити ся, суть слїдуючі: справа роздїлу капіталу, осїдок товариства, рада надзираюча і контрольна, судівництво що до відносин межи банком а марокканьским правительством і відносини до специяльної каси. Що до иньших точок то вже прийшло до згоди.

Новинки.

Львів, дня 3-го марта 1906.

— **Сумні події в львівскім університетї.** В середу явила ся у ректора львівского університету депутация руских академиків з просьбою о відступлене салї на віче. Відповідаючи депутациї ректор др. Глюзиньский зазначив, що єсть родом з Познанщини і не розуміє по руски, а по друге урядовою мовою на львівскім університетї єсть польска мова. В справі тої відповіди хотїли рускі академики устроїти в четвер віче на університетї, а коли сенат не дав дозволу на віче, зібрані студенти виломили насильно двері салї і відбули віче. По укінченю віча допустили ся студенти карїгідних вчинків, бо поломили в коридори кілька свічників, вибили кількадесять шиб в університетї і здерли вивіски знад дверий ректорату і секретарияту та поломані вкинули під університетом в болото. — Вчера в полудне, коли Поляки-академики устроїли ректорови овацию, прийшло між студентами Русинами і Поляками до бійки на палиці, полїна, цегли і т. ин. так що кров полила ся. По обох сторонах було понад 20 ранених, котрих лїкарі осмотрили в квестурі. Вкінци удало ся дрови Хлямтачеви успокоїти розгорячені уми молодежи і около години 4-ої вийшли насамперед Русини, зложивши свої леґітимациї, дверми від бібліотеки на ул. Мохнацкого, а відтак Поляки, також по зложеню леґітимаций, головними дверми.

— **Філїя тов. „Просьвіти“ в Стрию** уряджує в місяци марти 1906 р. популярні виклади о мелїорациї пасовиск громадских і управі сїножатий і ростин пашних в слїдуючих громадах повіта стрийского: дня 6 марта в вівторок в Дулїбах, 7 марта в середу в Грабівци, 9 марта в пятницю в Гірнім, 10 марта в недїлю в Жулині, 11 марта в недїлю в Лисятичах, 12 марта в понедїлок в Пятничанах, 14 марта в середу в Угерску, 16 марта в пятницю в Вівни, 18 марта в недїлю в Добрянах, 19 марта в понедїлок в Кавску, 21 марта в середу в Дашаві, 23 марта в пятницю в Фалиши, 24 марта в суботу в Завадові. Згадані виклади відбувати ся будуть по читальнях, о год. 5 вечером. З огляду на важність справи, просить видїл філїї всїх інтересованих до як найчисленнїйшої участи.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля Jad Charuzim ул. Берштайна). В недїлю 4 марта „Чорноморцї“, музика М. Лисенка. Виступ п. Заньковецкої. — Початок представлень о $7^1/_2$ год. вечер. — Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 К.

— **Огнї.** Сими днями вибух огонь в Печихвостах, жовківского повіта і знищив чотири селяньскі загороди. Шкода оцінена на 8500 корон. Огонь, як здогадують ся, був підложений.

— **Розбої в Варшаві.** З хаосу, який настав в Росиї, користають найбільше злодії, котрі під покришкою революцийних комітетів нападають в білий день на державні каси і торговлї і грабять гроші. В Варшаві лучило ся оногди таких кілька нападів. В касі товариства телефонів явило ся 8 мужчин в хвили, коли касиєрка перечисляла денну касу. Один із злодіїв приложив револьвер до скрани касиєрки і загрозив, що стрілить, як она крикне, а прочі вичистили касу до копійки і утїкли з кількома тисячами рублїв. — До контори складу нафти Краєвского впала инша ватага розбишаків і заграбила 700 рублїв. — В банку Гольдгевіхта привитано розбишаків револьверовими кулями і сейчас прогнано. — До друкарнї Неміри, одної з найбільших в Варшаві, впало кількадесять социялїстичних терористів і знищили цїлу друкарню. Черепки з кашт повисипали на купу, поперетинали поясн при машинах, поломили машини і мотори. Напад був местию за то, що та друкарня не хотїла напечатати відозви социялїстів.

— **Пошесть дифтериї** прокинула ся з незвичайною силою в Земуни на Угорщинї. Всї школи, не виключаючи й середних, замкнено. Доси померло вже дуже богато дїтий на ту небезпечну недугу.

— **Зловлений злочинець.** Як ми оногди доносили, утїкло перед кількома днями з карного заведеня для мужчин у Львові пятьох арештантів, з котрих двох лише зловлено. Три прочі вспіли укрити ся. Отже вчера вечером удало ся зловити поліцийному капралеви при ул. Хоружчини, одного з них, Адольфа Матавшка, небезпечного злодія. Віддано его назад до карного заведеня.

— **Арештоване поліциї.** В цїлій Румуниї викликало небувалий розголос арештоване цїлої поліциї в містї Ґалаци разом з єї начальником. Доказано, що поліция мала змову з суспільними шумовинами, котрим веліла щедро оплачувати ся при кождій нагодї. Видав ту річ один із злодіїв. Повідомлений о всїм прокуратор, велїв несподївано окружити цїлий поліцийний будинок войском і так перевів арештоване. Властителї склепів завязали для охорони майна приватну власну сторожу.

— **Хіньскі офіцири за границею.** З Берлина пишуть до віденьских часописий: Вівторок прибуло сюди 27 Хінців, котрих вислало хіньске правительство на науку за границю. Крім офіцирів, суть між ними й учені, котрі мають познакомити ся з заграничними державними устроєнями і з культурою держав західної Европи.

— **Найбогатші люди.** Доси уважано найбогатшим чоловіком Джона Д. Рокфеллєра; тимчасом як подає New York World, богатшим від него є Альфред Байт, властитель копальнї золота і диямантів в полудневій Африцї, котрий має більше капіталів від Рокфеллєра. Єго маєток виносить 20 міліярдів марок, а річний его дохід оцінюють на 105 міліонів марок.

— **Труп у вагонї.** Незвичайна пригода склала ся сими днями на зелїзничім шляху Берлин-Лиск. Именно вагон ч. 1105 возив пять тиждні неживого подорожного, а викрито се в слїдуючий спосіб: В часї їзди подорожні кілька разів дармо старали ся отворити двері виходка. Коли поїзд прибув до Берлина, повідомлено о тім кондуктора, котрий велїв отворити двері насильно і показало ся, що в середині висить труп мужчини. Труп висїв в поставі напів сидячій і виглядав як мумія. Зелїзничий лїкар сконстатував, що мужчина не жив вже від давна, а з листу і білєту зелїзничого, які при нїм найдено, показало ся, що самоубийник відобрав собі житє дня 10-го сїчня, називає ся Валленд і походить з Лиска. Отже пять тижднїв їздив труп у вагонї, а служба зелїзнича не заглядала до згаданого переділу.

— **Смерть від електричного току.** З Моравскої Острави доносять: В Грушові, в фабрицї соди убив електричний ток двох робітників: Бальнера і Ставярского. Проби приверненя їх до житя, роблені фабричним лїкарем, полишили ся без успіху. Бальнер був нежонатий, Ставярский полишив жену і пятеро незаосмотрених дїтий.

Телеґрами.

Низько 3 марта. На Сяні під Низьком сперла ся крига і загрожувала мостови на Сянї, та спричинила почасти розлив води. Акцию ратунковою заняло ся староство разом з управою реґуляциї Сяну. Сеї ночи завізвано з Перемишля до помочи компанию піонїрів. В ночи крига сплила. Піонїри заводять на ново комунікацию. Небезпечність поволи минула.

Будапешт 3 марта. Королївский комісар Руднай явив ся нинї в урядовім льокали віцежупана пештеньского комітату, Беніцкого і заявив, що з нинїшним днем застановляє самоуправу пештеньского комітату, що просьбу жупана о димісию принято і що урядникам полишає ся 24 годин, щоби надумали ся, чи позістануть в урядї чи нї.

Білград 3 марта. Трибунал апеляцийний затвердив вирок против бувшого міністра Дьордєвича.

Париж 3 марта. З Мадриду доносять, що від кількох днїв удержуєсь там уперто чутка о революцийнім руху в Каталонїї, до чого причиняє ся перепачковуване великими масами оружия. Правительство предприняло енерґічні міри.

Таммерфорс (Фінляндия) 3 марта. Члени союза робітничого видали поліциї женщину, котра, як кажуть, брала участь в ограбленю банку державного в Гельзінґфорсї. Женщина тота називає ся Фелїция Кайль і заявила що походить з Риґи і належить до социялїстичної партиї. Арештовано ще 2 особи підозрінї о рабунок і знайдено при них 13.500 рублїв і 9.990 марок.

Петербург 3 марта. „Берж. Ведом.“ доносять, що в цїлій державі арештовано в послїдних кількох місяцях около 2000 учителїв і учительок народних.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 2 марта:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·10; жито 5·70 до 5·90; овес 6·50 до 6·70; ячмінь пашний 6·— до 6·30; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —— до —·—; горох до варения 8·50 до 10·—; вика 8·25 до 9·—; бобик 6·20 до 6·50; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска 68·— до 78·—; тимотка 22·— до 27·—.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

5 корон і більше денного зарібку 5 корон.

Товариство машин трикотових до роботи домашної пошукує осіб так мужчин як і женщин до робіт трикотів на нашій машині. Проста і скора робота домова через цілий рік. Наука приготовляюча непотрібна. Віддалене не має вливу. Роботи продаємо.

Товариство машин трикотових до роботи домашної
ТОС. Г. ВІТТІК і Сп. Прага, Петерспляц 7. І.—469.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзницї

краєві і заграничні

продає

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цінах оригінальних.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).